

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

1r premi

(categoria sènior)

Estem a l'alçada

Sandra Martínez i Domingo

Cardedeu (Barcelona)

Bon dia, amor:

Estic asseguda amb un desgast i un mal a les cames que no em permeten sortir a caçar la primavera amb tu. Avui el matí brilla en sol major, així que deus estar fent el dinar amb la finestra de bat a bat. Et visualitzo perfectament amb el drap a l'espatlla; fent temps, distret i afamat, mentre l'olla és al foc. Aquests dies han esclatat tots els colors, totes les olors, i totes elles són encara les de la nostra trentena. He tancat els ulls per recórrer els camins que vam descobrir plegats. Quants cims vam arribar a fer?

Res supera la plenitud que sentíem allà dalt. Sovint seguíem la nostra intuïció, i recorriem els confins amb poques paraules. Ets conscient de tota la complicitat que contenia el nostre silenci? Ens sentíem còmodes en els marges; entre l'aroma de romaní i el brot de la ginesta vam saber forjar el nostre lloc. Érem tan aventurers, o tan inconscients, que cap anunci de mal temps ens espantava. Romantitzàvem cada senyal advers, i això que, dia sí l'altre també, perdíem el mapa, fins i tot els papers.

Ai, quin bon equip hem estat sempre. Des de les alçades mai no teníem cap mena de preocupació ni sentíem cap feblesa. Jo era la reina de les arestes, tu dels pedregars, però tots dos simulàvem un posat segur quan l'altre evidenciava vertigen o feia un pas prematur. Sempre teníem la mà a punt. Ens agradava la vista d'ocell, i dirigir els pensaments cap al cel, potser perquè tan sols així ens sentíem a prop de la immensitat.

Érem, sovint, el millor exemple. També quan van néixer ells. Tant ens era la dificultat; vam carregar moltes motxilles per creuar pistes àrides, corriols feréstecs i tarteres bellugadisses. Sempre disposats a allargar la travessa. Com a família, a cada pas, vam saber reforçar-nos. Érem el nostre propi sentit de l'orientació. Sabíem que tots els camins eren bons, perquè ens portaven a estar junts.

Però un mal dia vam decidir sortir sense previsions. Quan el dubte es va escampar pel massís, tu i jo encara li giràvem l'esquena. No vam saber combatre el temporal quan ja el teníem a sobre. No teníem assegurança; així que va ser aleshores quan vam perdre per por a perdre.

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Alço la vista cap a la finestra del menjador. Puc ensumar com entra la flaire del teu brou. També puc veure a través del vidre com encetes i llesques el pa, amb la teva particular forma d'agafar el ganivet. S'ha aixecat la tarda, ferotge; se sintonitza amb la brusquedat del pas del temps. Sento una remor de fons d'unes converses que voldria que fossin les nostres. La vida segueix tan tangible, tan oberta, que desitjaria que hi entrés un cop de vent brusc que m'emportés cap a tu de nou. On ets, exactament? Qui ets ara? Com hem deixat que passés una dècada sense saber res de l'altre?

No sé si deus pensar en mi. T'escric entre quatre parets, però soc a la intempèrie, sense sostre ni recer des que vas creuar la porta per darrer cop. Estimo el que érem, el que ens quedava encara per ser. Per això et busco, per això vull trobar-te. Vull dir-te que m'ha vingut el record d'una vida que no vam viure, d'uns senders que no vam trepitjar, d'uns fills que no vam tenir, però que vaig imaginar constantment.

Necessito saber si encara et perdries entre la cartografia dels meu cos. Si tu també somnies amb la possibilitat de descongelar la nostra història, glaçada entre congestes. És ara que ho crec: estem a l'alçada de tot el que no ens vam atrevir a fer. Les nostres ganes sempre havien mogut muntanyes i allà resten immòbils, perquè encara ens esperen.

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

1r premi

(categoria júnior)

La teva (meva) pròpia veu

Nina Claveria Petit

Sant Feliu de Codines (Barcelona)

Benvolguda,

A mi m'agraden les cartes d'amor.

A mi m'encanten les cartes d'amor.

O potser el que m'agrada més és tenir algú a qui posar de remitent. Al final, les paraules d'una carta d'amor no tenen sentit si no hi ha algú a l'altra banda per donar-los aixopluc.

I sé que tu ho faràs. Cuidaràs cada lletra d'aquest full. I apreciaràs els marges mil·limetrats. I l'olor d'una taca de cafè. I la imperfecció d'una cal·ligrafia no del tot treballada.

Sé que sabràs llegir aquestes paraules amb la tendresa que mereixen, com si fossin les primeres i últimes paraules escrites per algú que t'estima de veritat. Perquè així és. Perquè així ha de ser.

He de confessar que t'he vist trontollar davant l'espill i t'he criticat massa vegades. He sigut dura, he parlat amb veus que mai haurien de tenir cabuda en el meu cor. Però avui no. Avui et miro amb la dolçor amb què es mira un paisatge al capvespre, amb la paciència d'un mar en calma i amb la calidesa d'un petó inesperat. Perquè si hi ha algú a qui li dec amor incondicional, suport etern i paciència infinita, aquesta soc jo mateixa.

Mereixes, mereixo, les paraules més boniques, els gestos més sincers i la promesa de no abandonar-me mai. Perquè ets, soc casa, ets, soc refugi, ets, soc el principi i el final de la meva pròpia història. I avui em dono la mà per recordar que mai caminaré sola.

Amb tot l'afecte,

La teva, meva, pròpia veu

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Fils robats

José Luis Pulido Calvo
Madrid (Madrid)

Calafell, 2025

Querida Nora,

Las redes no eligen qué peces atrapar, dijiste mientras reparabas el bajo de mi pantalón con hilo azul. Tus dedos dibujaban puntadas invisibles sobre la tela gastada. Nosotras tampoco.

El mar lamía los pilotes del muelle bajo nuestros pies. Moví el meñique para rozar el tuyo. ¿Y si cortamos las cuerdas?, pregunté, señalando las barcas que balanceaban amarras. Dejemos que las olas decidan.

Tu risa sonó a cascabel roto. Las olas siempre devuelven lo que no les pertenece.

En el puesto de especias del mercado, sostuviste un puñado de azafrán ante mis ojos: veinte hebras por una hora de costura. ¿Cuántas horas vale tu vida?, robaste dos sin pestañear. "Fils robats".

Las mías ya están contadas. Las tuyas huelen a tierra que yo no he pisado.

Los turistas fotografían las ruinas sin ver las raíces, murmuraste mientras trepábamos al castillo por la noche. Las piedras medievales crujían bajo nuestros pies descalzos. Nosotras somos las verdaderas intrusas.

¿Sabes por qué las medusas son transparentes?, preguntaste al enjuagar tu camiseta en la fuente. Negué con la cabeza. Para recordarnos que lo importante está debajo. El agua hizo espuma en tus heridas. No te inmutaste.

Tu idioma tiene siete palabras para amor, dije al limpiarte la sangre de la nariz. Un chico nos había empujado en la cola de la noria. Tus dedos temblaron al recoger las monedas caídas. Y ninguna sabe parar esta rabia que nace sin fermentar.

Como en un barco abandonado, mientras el mar nos mecía en su vientre oscuro, los faros advierten de rocas, no de naufragios voluntarios.

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

La víspera de tu partida, entre sacos de tomates en la estación: ¿cuánto pesa una lágrima de mar?, preguntaste ajustándome el pañuelo al cuello. Tus uñas dejaron lunas en mi piel, lo mismo que una promesa sin billete de vuelta.

El silbato del tren ahogó tu despedida. Pero leí "volveré" en el temblor de tus pestañas.

Ahora escribo en la arena con un palo de olivo: las mareas borran, pero el fondo guarda. Las olas se llevan las palabras. Tus cartas sin abrir esperarán en la lata azul.

El faro parpadea. Tres destellos, susurro. Tres mentiras.

Calafell guarda nuestras preguntas. Nosotras seguimos tejiendo respuestas con hilos robados.

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista (categoria sènior)

El jardí secret de la felicitat

Anna Cicres Parro
Calafell (Tarragona)

Calafell, 8 de març de 2025

Estimada Valeria:

El teu rostre se m'apareix juganer a la pantalla gegant d'aquest cel ras que augura l'arribada de la primavera. El meu amor no ha deixat de créixer durant tots aquests anys, això ho sé, però vull esbrinar què l'enforteix. La meva quotidianitat és plena de tu. Ets la melodia, el perfum i el color dels meus dies. La sensació és tan alegre i reconfortant que a vegades penso que n'hi ha prou per a tota una vida. I aleshores m'envaeix la nostàlgia d'aquells temps primerencs!

Et vaig veure per primera vegada un divendres de novembre, fa més de vint-i-tres anys. Vaig venir a conèixer l'equip de bàsquet, i tu eres allà, amb la resta de jugadores. Es veia que estàveu molt unides, es respirava un bon ambient, i això em va agradar. Tanmateix, aquell dia encara no em vaig fixar en tu. La setmana següent vaig tornar per jugar. Em sentia nerviosa, perduda i una mica espantada. Crec que aquells ulls innocents que van captar la teva atenció, aquella mirada que d'alguna manera et va captivar, era la recerca desesperada d'un cor perdut i espantat; el meu. El que ens va apropar van ser uns ulls còmplices. Als teus hi vaig trobar sinceritat i calidesa, però sobretot el gest de benvinguda i acceptació que tant anhelava.

La primera vegada que vam sortir juntes, aquell dimarts, els teus ulls em van encisar i em van fer sentir desitjada. Quina mirada tan pura! I és que en aquells inicis, els teus ulls deien tantes coses de tu... Incapaços d'enganyar, desvetllaven el caràcter d'una noia plena de sinceritat, tendresa, afecte, bondat, justícia, de vegades preocupació i tristesa, però sobretot amor, molt d'amor.

A poc a poc, els nostres ulls es van anar coneixent i, junts, van anar dibuixant una travessia on mirada i cor caminaven de la mà. Amb el pas dels anys, van aparèixer alguns núvols que amenaçaven tempesta. Tu amb les teves pors, jo amb el meu hermetisme proper; tu amb els teus presagis dramàtics, jo amb la meva vocació d'ocell. Vam aprendre que això també formava part de nosaltres, i vam aprendre a acceptar-ho, a acceptar-nos, a acceptar que som alguna cosa més que la suma de l'una i l'altra. El temps ens va ajudar a entendre un camí ple de paraules empresonades entre els anhels i els deures; a aprendre que la felicitat de vegades pot ser absurda i secreta, que la llum de les nostres mirades, fins i tot amb el pas dels anys, ens transporta a un jardí privat on la connexió dels nostres cors ens ofereix la clau d'una vida juntes.

I així arribo al dia d'avui. Una dona madura davant la pantalla, escrivint-te aquestes paraules des d'un cor que s'ha anat omplint de tu, de l'amor nascut del corriol que un dia els nostres ulls van construir per a una vida juntes. I plena d'orgull pel camí recorregut fins ara, avui vull xiuxiuejar-te:

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Ets la dona que m'impulsa els dies i m'encén les nits.

Ets les veles del vaixell que m'il·lusiona, les notes de la melodia que m'eleva l'esperit.

Ets el somriure dels matins quotidians, la pell que s'estén més enllà del meu cos.

Ets la mirada que em va convèncer per recórrer el jardí secret de la felicitat!

Sempre al teu costat,

Anna

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Carta a la meua llengua

Tatiana Hidalgo Marí
La Safor (València)

València, juliol de 1947

Estimada,

L'enyorança que envolta la teua absència és cada dia més turmentosa. El temps passa i no veig el moment de retrobar-me amb la teua essència, sentir-te viva, sentir-te pròpia, sentir-te meua. En aquesta clandestinitat que ens envolta, el teu clam continua sent l'ímpetu que dona sentit al meu seny, al meu credo. Nodreixes els meus pensaments, il·lustres les meues fantasies i fas harmònic i tendre el psalm que ressona a la meua ànima.

Volia contar-te que cada dia és més complicat no pregonar-te, anomenar-te i fer saber al món que no puc imaginar la vida sense tu. Que no vull viure sense tu. No puc ni pensar no tenir-te a prop, o que els meus fills no et coneguin, t'anomenen i et veneren.

No puc tocar-te amb les mans, però sí sentir-te al meu cor, en pensar-te, en parlar-te. No puc mirar-te als ulls, però noto que el pit se'm constreny quan algú parla de tu. La teua celístia em persegueix als records, als escrits, a cada llibre, cada carta, cada poema. La pell se m'eriça en recitar cada vers que t'honra. Eres l'aroma que embriaga cada racó de la meua llar. Cada vestigi, cada mostra d'estima, cada acte quotidià parla de tu. De tu i amb tu. Et fa servir. Et venera.

I és que res és comparable al que em fa sentir la teua presència. Cap altra podrà mai igualar l'aroma que desprèn la teua efervescència. Cap més podrà ocupar l'espai que ocupes al meu credo, al meu cosmos. La meua estima és i serà teua. No puc ni vull estimar cap altra que vinga imposada, forçada ni infligida. Em nego a lluitar per cap altra que no siguis tu.

Tu eres vers, record i llenguatge. Eres llar, eres família. Eres el cordó umbilical que em vincula als meus orígens, qui em rememora qui soc, on estic, d'on vinc. I malgrat que no tinc clar on anem, la llum que es desprèn quan t'anomeno m'il·lumina. Amb tu entenc, amb tu comprenc. Amb tu, el cor se'm doblega amb el fervor propi de qui estima, de qui s'estima.

Et sent meua cada matí, en despertar-me. Quan miro a l'horitzó i veig la nostra terra, el nostre poble, el nostre país. Quan escolto la nostra música, la nostra paraula. En eixir al carrer i, de forma clandestina, escoltar com de tu parlen algunes veïnes, amagades de

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

la gesta pública. Quan dialogo i discuteixo amb els meus i quan et necessito per defensar els meus ideals.

El nostre amor furtiu continuarà florint mentre que de mi depengui. Lluitaré les batalles que calguin per aconseguir que el teu honor prosperi. Et veneraré allà on pugui fer-ho sense risc. I prometo que acariciaré les teves lletres, les teves paraules. Seré amant fidel a la defensa del teu discurs, del teu psalm i enlairaré els teus gojos allà on vulguin sentir-los.

Et penso i m'imagino un amor quotidià, lluny del delictiu, sense repressió. On puguem acariciar-nos, metafòricament, més enllà de la llar. M'encisa imaginar-te al meu costat, de la mà, passejant la nostra estima pels carrers del poble. I poder dur-te a la ciutat. Que res ni ningú ens faci ombra. Anar al cinema, al parc, a qualsevol racó i mostrar-te, i fer-te sentir. I fer que t'escoltin i que la resta es delecti, com em delecto jo, quan t'escolto. Que puguem eixir junts al carrer i mai més res ens pugui vèncer.

I presumir per poder anomenar-te. I fer del teu clam, poesia, acariciant les teves flexions. Conjugat-te, descriure't i adjectivar-te. Analitzar-te i acariciar el teu lèxic, sentint la bellesa del so als teus fonemes. Somio en escriure els versos més bonics, utilitzant-te. I poder fer saber a tothom quant t'estimo.

I em frustro en pensar que si no fora perquè encara hi ha gent que dubta de tu, que s'entesta a amagar-te, en abatre't, el nostre amor deixaria de ser clandestí. I que si tots aquells que lluiten per abolir-te et conegueren, i dedicaren una estona per descobrir-te, no serien capaços de no estimar-te.

T'estimo, com s'estima a una mare, pel fet pur de ser origen, de ser essència, per ser llavor. T'estimo des de les cançons de bressol, des de les primeres paraules. Et vaig estimar ahir i t'estimaré demà. Et parlaré sempre, et llegiré sempre, et defensaré sempre,

T'estimaré sempre,

Una enamorada de la seva llengua

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Ja no ho vull

Glòria Gou Llavera
Olot (Girona)

Estimat Carles,

Ja no et vull.

La teva gelor és més colpidora que el bisturí afilat del metge amputant-me el pit dret. Les teves paraules de rebuf se m'han clavats el cor, més que la fatídica sentència quirúrgica: càncer de mama grau quatre, mastectomia urgent.

Quan més necessito una mà càlida que m'acaroni la closca, lluenta per la falta de cabells. Jo que tenia una cabellera lànguida color palla torrada

Quan més necessito un bes a la boca, amb aquests meus llavis ardents que tantes vegades t'han fet estremir de plaer.

Quan més necessito una mirada amb una mínima espurna de desig,

Només sento els teus ulls colpidors d'angúnia.

Quan més necessito paraules dolces a cau d'orella,

Només sento la remor de la desolació i el més punyent silenci.

Quan més necessito entendre que un pit no és més que una glàndula mamària i que encara soc una dona sencera.

Quan més necessito uns braços que m'estrenyïn fort, m'he de conformar amb les meves pròpies abraçades agafant-me les mans i entrecreuant els meus dits.

Quan més necessito caminades calmoses per la tòrrida arena de la platja, m'he de conformar trepitjant la petita astora de l'habitació.

Quan més necessito contemplar la llunyania de l'horitzó i el vaivé de les onades remullant-me els peus, he de mirar la placeta desolada buida de gent i plena de cotxes.

Però els meus anhels no te'ls puc demanar.

L'amor no es pidola perquè llavors no és amor, és compassió

Diuen que el contrari de l'amor és l'odi i jo entenc que el contrari de l'amor és la indiferència.

Com diu la gran pintora mexicana i millor poetessa, Frida Khalo, no et demanaré que facis res, ni tant sols que et quedis al meu costat per sempre, perquè si he de demanart'ho, ja no ho vull.

La teva Elisabet

PD: les mostres d'amor sense demanar-les valen el doble i sense esperar-les ni t'ho explico.

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Estimat Jean, fill meu, que encara no has nascut

Montserrat Bastons Garcia
Barcelona (Barcelona)

Corbera d'Ebre, 24 de juny de 1938

Estimat Jean, fill meu, que encara no has nascut,

T'escric aquesta carta sense saber si algun dia t'arribarà a casa i la teva mare te la llegirà. El correu, aquí, a Espanya, va com va... No hi confio gaire (per no dir gens), però sí que confio en la bona voluntat de les persones.

No sé si viuré demà. Això ho penso cada matí. La incertesa governa les nostres vides, les dels brigadistes que hem vingut a lluitar per la llibertat. Podem morir avui mateix o tornar a casa en pau i viure vint anys més, amb dona i fills. Ves a saber què ens depara el futur... Per això, aquest matí —tot i que potser mai no llegiràs aquesta carta— et vull dir que t'estimo molt i que també estimo molt la teva àvia i la teva mare, amb un amor immens.

Aquesta nit ha estat la nit més llarga de l'any i una de les més boniques. Lluny de vosaltres, enmig d'una guerra, també poden haver-hi nits boniques. La gent del poble ha fet fogueres. Hi ha cremat fustes, muntanyes de papers, mobles vells. Jo hi hauria cremat la ràbia que em corseca el cor per haver de lluitar en una guerra, lluny de vosaltres.

Les espurnes guspirejants de les fogueres em semblaven estrelles caigudes del cel. De fet, era un cel preciós i brillava una lluna plena, com si fos una lluna plena d'un conte de Perrault —contes que t'explicarà la mare d'aquí a uns mesos o jo, si torno viu...

I he pensat: "Potser ara també les estan mirant, la lluna i les estrelles?" Els he dit que us donessin records de part meva. No em titllis de boig. Sí, ja ho sé que les estrelles no us poden donar records. Era una manera de parlar, com quan, en els contes per a nens, arbres i animals tenen veu. Ah, però tu, això encara no ho saps... Ja ho aprendràs...

Penso molt en tu, en tu, fill meu, que encara no has nascut. Estàs creixent valent dins d'un ventre per venir a la vida i jo estic rodejat de bombardejos, d'armes i de morts. Ironies del destí. En moments com aquests em ve al cap la carta que el meu pare, el teu avi, em va escriure des de Verdun. En recordo perfectament l'inici:

"Estimat Jean,

T'escric aquesta carta sense saber si algun dia us arribarà a casa i la teva mare te la llegirà. El correu, aquí, a la trinxera, va com va... No hi confio gaire (per no dir gens)".

La carta ens va arribar. El pare, no. La teva àvia, me n'ha parlat sempre, de l'avi, perquè no l'oblidés. Jo tenia només dos anys quan se'n va anar...

Per què ha hagut d'esclatar una altra guerra? Després de la Gran Guerra, ara la Guerra Civil Espanyola. I quantes més n'hi haurà? No vull pensar que mai no et coneixeré. No ho vull pensar! El cel, aquesta matinada, és massa bonic per pensar en coses tristes.

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Quan siguis gran, no, no t'explicaré que he vist horrors que et semblarien que me'ls invento, que he vist, per exemple, com si fossin roques, un diluvi de bombes des del cel, que he vist edificis de Madrid, la capital d'Espanya, esclafats en cendres, que he enterrat companys, com jo, desfigurats i amarats de sang... I, penso, potser aquestes paraules... plourà... i les paraules d'aquest paper les esborraran llàgrimes de pluja. No, no t'explicaré res de tot això, si torno. T'explicaré contes de follets, de fades i de boscos encantats.

Aquesta matinada sento massa amor pel món i vull creure en la màgia: fogueres, estrelles i danses. Saps?, una noia del poble ha ballat amb mi, al voltant d'una foguera. Es deia Maria. M'ha recordat a la teva mare. Tenia uns ulls blaus de mar com ella... No hem xerrat gaire —parlen una altra llengua, en aquesta zona, com entre francès i castellà..., "català", m'ha murmurat a l'orella, amb una veu dolça i delicada—. He ballat amb ella com si ho hagués fet amb la teva mare... Lluny de casa, enmig d'una guerra, també poden haver-hi nits boniques. Tant de bo que la vida te'n doni moltes, a tu, a tu, fill meu, que encara no has nascut i que t'estimo moltíssim, com la mare em deia que m'estimava el pare, ell, mort segurament a la batalla de Verdun, i que, al final de la seva carta, em va escriure:

"Fill, no sé quin futur t'espera, però vull que em juris, que, quan et sentis sol o perdut, recordis el que et vaig escriure des d'una trinxera: "Escampa la teva alegria entre els altres homes i lluita sempre per la llibertat, per la dignitat i per la bellesa d'un món millor".

Li ho vaig jurar i aquí estic. Tu també jura-m'ho: que, passi el que passi, viuràs amb alegria i que, des d'aquesta alegria, intentaràs crear un món millor.

S'aixeca el sol per l'horitzó. He d'anar a formar. T'estimo molt!

Una abraçada de conte,

Jean, el teu pare

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Bandera negra al cor

Carles Pallicer Bacardit
Matadepera (Barcelona)

Al meu tot,

Margalida, són aquests els darrers mots que de mi llegiràs. L'últim bocí de record material que et llege.

Demà és el dia. El dia que em volen esborrar i arrencar-me d'aquesta existència, de tu. Que t'esperaré, allà, ja ho saps. Ja he confessat, i ara purgo en aquesta carta, abans de l'instant més fosc, el meu amor cap a tu. Altra vegada. Unes últimes paraules tendres. Què dir-te ara que no sàpigues ja, que no hagi ja gravat a tinta negra en mil i una cartes d'amor.

De tu, no hi haurà separació real; he viscut en tu, i moriré amb el teu somriure esdolceït, de llavi desdibuixat, present en mi, en tot moment.

Ara, des de la 443, et confesso que ja no tinc por; el ferro, del garrot és un no res al costat del que tu i jo hem estimat. Les bèsties amb tricorni —ombres enemigues— ja no les avorreixo. M'ajudo buscant en la memòria la teva imatge i, gràcies a aquesta, l'odi per ells deixa pas a un sentiment de serenor.

Què dir-te ara que no sàpigues ja: la teva essència; mirada de confit; gest amic.

No seran el metall i la sang l'última sentida que de la vida m'enduré. Jo, als meus llavis, a la boca, dintre meu, hi guardaré el teu nom, i en l'últim alè, serà aquest del que els meus sentits faran tast.

La llibertat d'un home és sempre vulnerable davant l'espasa afilada, però la seva imaginació, l'esperit, és immune davant l'acer. Així doncs, i en secret, la processó de mort serà per mi un passeig amb tu.

Plora'm breument, com jo et ploro ara, però subtilment, sense massa pesadesa. Hem sigut, en el passat, dues ànimes lleugeres. Lliures. De tonalitats i sentiments setinats. No carreguem ara el present d'excessiva pena.

Què dir-te ara que no sàpigues ja; que t'he lluitat com he lluitat per la llibertat i la justícia. Belles empreses. I en aconseguir-te he experimentat l'èxtasi més etern; en estimar-te, la calma més sedosa; i ara en perdre't, una sorda amargor.

Cuida la vida que junts hem portat en aquest món; que balli, camini i plori en un món més lliure, més just. El nostre petit. Té el teu mirar de reüll que tant m'encisà i la tendresa en el somriure que tant he estimat en tu.

Què dir-te ara que no sàpigues ja, Margalida. Precisament en aquest instant, l'instant més fosc, t'estimo més que mai. "L'amor és en si mateix una insurrecció".

Mai deixis d'estimar.

Salvador Puig Antich

2 de març del 1974

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Carta d'una sabata dreta a una sabata esquerra

Cristina Fuentes Avila
Ulldecona (Tarragona)

Benvolguda companya de fatigues,

Tot i que juntes hem fet camí des dels nostres inicis, no sé si ets tan conscient com jo que mai ens hem mirat als ulls. La vida té aquestes coses absurdes i contradictòries perquè, tanmateix, no podria concebre la meva existència sense tu. Som dues meitats perfectament simètriques d'una mateixa història: tu, sense mi, coixejaries; jo, sense tu, rodolaria sense sentit per un món que mai ens ha valorat com mereixem. Suposo que per això t'escric, per constatar que ens tenim.

Malgrat que sempre hagis sigut molt més d'esquerres que jo, i al principi em costava molt d'entendre, ara t'ho dec tot, i per això t'escric. Has donat sentit a la meva raó de ser.

Què t'he de dir, a tu... la meva altra meitat. Hem trepitjat continents sencers. Hem sentit l'ofensa d'un xiclet enganxat a la sola i l'orgull de lliscar per terres llustroses que reflectien la nostra dignitat. Hem escoltat converses absurdes entre humans, hem aguantat estoicament discursos interminables en festes i reunions, i hem corregut quan a la nostra portadora se li enganxaven els llençols, obligades a patir l'agonia de la velocitat sense previ avís.

I malgrat tot el que hem viscut, perirem sense pena ni glòria -intueixo que d'aquí no gaire- dins l'armari escenari de falses germanors i jerarquies insuportables. Potser per això també necessitava escriure't i desfogar-me. Qui es pensa que és, aquella parella de sabates d'etiqueta que només trepitgen el món real dues vegades l'any i encara es creuen especials? M'irrita com ens miren amb aires de grandesa, com si nosaltres fóssim unes "mindundis" quan, en realitat, suportem tot el pes de la rutina. Si les fessin caminar una setmana sencera ja en parlaríem, ja.

I les sabatilles? Ah, les sabatilles. Consentides. Privilegiades. Sempre a casa, tan mimetitzades a les catifes que fins i tot saben escolar-se dintre el sofà quan no tenen ganes de fer la seva feina: abrigar els galindons de la nostra mestressa i senyora. Sempre acomodades, envoltades de parquet i moqueta. Mai no han tastat el pes d'un toll de pluja freda ni han hagut de sobreviure a un trajecte de transport públic en hora punta ple de trepitjades, d'espai buit, de caos. Què han vist del món? Res. El seu màxim risc és una taca de cafè. I encara així, les sentim queixar-se.

De les xancles, no cal ni parlar-ne gaire. Elles i la seva actitud desmenjada, sense compromís, sense implicació. Amb aquell eco d'arrossegament, amb aquell tempo d'indiferència a cada passa. Només apareixen quan fa bon temps, només surten en condicions ideals, i fins i tot aleshores remuguen que se'ls enganxa la sorra. Quina mena d'existència és aquesta? Quin tipus de vida és aquella en què ni tan sols hi ha cordons

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

per lligar-te a alguna cosa? Com pots, únicament, limitar-te a llagar reiteradament la pell d'entre el dit gros i el segon amb aquella tira de plàstic insuls?

Nosaltres, tu i jo, en canvi, som les fidels. Les imprescindibles. Quan hi ha pressa, ens calcen. Quan s'han d'afrontar reptes, ens busquen. Quan tot s'enfonsa i no hi ha temps per decidir, som les primeres a sortir al camp de batalla. Som les que ho aguantem tot, des del dia més gloriós fins al més humil.

I malgrat tot, l'amenaça del final és real. Aquell dia s'acosta. Començo a olorar un forat fatal a la meva sola i volia preguntar-te per les teves costures: potser alguna ja no aguanta? Creus que viurem una decisió sobtada de renovació d'armari? Hem d'estar previngudes, germana. Quan passi, si una de nosaltres desapareix, l'altra quedarà condemnada a una existència absurda en un racó fosc, fins algun dissabte amb xip de productivitat la mestressa ens enviï al destí més cruel de tots: la bossa d'objectes perduts o, encara pitjor, la pila de "ja ho portaràs a reciclar".

No m'allargo més, però abans de traspasar volia deixar constància que, malgrat les rascades, malgrat els cops i malgrat que mai podrem mirar-nos als ulls (perquè no en tenim, no per falta de ganes, eh!), ets l'única que m'entén. I... que no hi ha companyia millor que la teva. Que seguiré fent camí al teu costat fins que ja no puguem més. Gràcies per cada passa, per cada gir, per cada viatge.

Gràcies per tot, germana.

Amb devoció i una mica de pols acumulada,

La (sempre teva) sabata dreta

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Olot, 12 de març de 2025

Maria Isabel Torres García
Olot (Girona)

Olot, 12 de març de 2025

Avui t'he vist pel Firalet. Anaves amb el teu marit i els nens. Tu no m'havies vist i t'he cridat. T'has girat, m'has reconegut i m'has tornat la salutació amb alegria, com sempre. Llavors has continuat el teu camí agafant amb la mà dreta el teu marit i amb l'esquerra el nen petit.

—Qui és, mama? —t'ha preguntat, però ja no he sentit la teva resposta.

Me la puc imaginar: «*Un company de l'institut*». Potser, amb sort, hauràs recordat vagament algun moment de les hores de classe compartides. I, llavors, tots haureu canviat de tema.

Jo li he contestat el mateix a la Sílvia i hem continuat caminant en silenci. També li agafava la mà a la meva dona. La tercera, si ens posem a enumerar. Però jo, en canvi, he tornat a sentir l'olor dels teus cabells quan es movien al pupitre de davant. I l'alegria que em dominava quan et giraves cap a mi per parlar-me. La descàrrega elèctrica que em recorria quan, per casualitat, les nostres mans es tocaven. Mai te'n vaig parlar. Potser alguna indirecta que sé segur que no captaves. Eres massa transparent com per no refusar-me gentilmente i canviar de pupitre amb qualsevol excusa. En Francesc ho sabia; és clar, tenint-lo al costat cinc classes cada dia! Se'n va adonar, però em va guardar el secret tres anys. Va ser ell qui va provocar que em toquessis tu a l'amic invisible del darrer curs. Jo et volia regalar un llibre, però ell va insistir que a les noies us agraden més les joies. Et vaig comprar un penjoll, que tu em vas agrair amb un petó a la galta.

No sé si, amb els anys, vas arribar a saber-ho. Potser en Franch t'ho va explicar en alguna de les trobades de classe que feu de tant en tant. Jo només he anat a una, la darrera, ara que torno a viure a Olot. Portaves un vestit vermell, de tires, que et deixava tota l'esquena a l'aire. Feia més de quinze anys que no ens vèiem. En fer-nos dos petons, se't veia francament contenta de trobar-me. Van ser pocs segons, però van tornar a mi la fragància dels cabells, diferent de la que recordava, però igualment intensa, la descàrrega elèctrica, l'emoció continguda. Vaig posar-te les mans a la cintura i tant el cor com el cap em demanaven tancar l'abraçada. Però et vaig deixar anar. Em vas preguntar per què havia tornat. Et vaig explicar que acabava de separar-me de la meva segona dona, la directora de la meva empresa, i que no em venia de gust seguir treballant amb ella. Vaig saber que estaves casada, que tenies tres fills. No vaig parar

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

de mirar-te en tota la nit. I la mirada d'estranyesa que em vas tornar una de les vegades que em vas enxampar mirant-te em va indicar que finalment te n'havies adonat. En acomiadar-nos et vaig apuntar el meu telèfon al darrere del menú. El vas guardar a la cartera, però te les vas compondre per no donar-me el teu.

D'això fa dos anys. Des de llavors només hem parlat una vegada, a l'entrada del teatre. Anaves amb una amiga. A mi m'esperava la Sílvia, que havia anat a buscar les entrades. No ens vam fer petons. Suposo que ara que visc a Olot la gràcia de tornar-nos a veure ha desaparegut. El meu cor, però, va tornar a desbocar-se com quan tenia disset anys i tot el cos es delia per un contacte que fes sorgir la descàrrega elèctrica. No va ser el cas, i mentre et veia travessar les portes del Teatre Principal el dubte de si seguies casada o no em va assaltar, provocant-me espasmes a l'estómac. Per poc temps, perquè sé positivament que no veuràs mai en mi algú de qui poder enamorar-te. I ara que ho saps, ni tan sols a un amic. Vaig anar a trobar la Sílvia, baixeta, esvelta, amb els cabells negres i els ulls marrons, com l'Hélène, com la Corinne, com tu.

Per què t'explico això, ara, mentre la Sílvia dorm després de fer l'amor? Doncs, com les altres cinc cartes, per poder trinxar-la ara que l'he acabat, a trossos ben petits, i poder continuar vivint sense tu fins que, un dia qualsevol, et torni a trobar i em calgui tornar-te a escriure, en una espiral que ara, que visc a Olot, em fa por que no s'acabi mai.

Ferran

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

I per això, aquesta carta

Andrea Comajuncosas Silva
Gelida (Barcelona)

Maria,

Ja ho sé, que creus que som massa grans i què dirà la gent i com ho direm a la família... Jo tot això ja ho sé, com sé també que ni tu ni jo tenim vint anys. Aviat arribarem a port i el temps és el més valuós i fugisser que tenim. I ho tinc claríssim, ahir t'ho vaig dir quan et vaig fer el petó al portal de casa teva. Deixar perdre això nostre seria un naufragi.

No em vull quedar amb un gairebé, amb un què hauria passat. Jo t'estimo ara i aquí, Maria. Ara i aquí. M'he passat molts anys vivint de puntetes, instal·lat en allò que hauria pogut passar, en aquella trucada que no vaig fer. Pensava que en aquestes vides i oportunitats no viscudes hi havia alguna cosa millor. Però saps què? M'equivocava. En aquestes vides imaginades no hi ha rutina, ni les coses de cada dia, les quotidianes. Tampoc hi ha vida. Però si una cosa he après és que el que passa sempre és millor que el que hauria pogut passar. Sempre.

I per això, aquesta carta.

L'altre dia em vas dir que enamorar-te no entrava en els teus plans, que no ho tenies previst, que t'havia agafat per sorpresa. Que se t'havia capgirat tot, tu que ets tan endreçada. Que als setanta anys aquesta mena d'amor només es veia a les pel·lícules. I que tenies por que s'espallés. Jo també estic mort de por, però no perquè s'espalli, no. Em fa por que deixem córrer això nostre que és tan bonic, tan inesperat i tan real.

I per això, aquesta carta.

Jo t'estimo ara i aquí, ara i aquí. I t'estimaré amb totes les forces que em queden i bregaré per fer-ho possible. Fem-ho, Maria. Fem-ho encara que sigui amb por. No ens conformem a imaginar-nos una vida plegats. Atrèvim-nos a viure-la, a la nostra manera.

L'altre dia recordava allò que em vas dir en la nostra primera cita, sortint del teatre. Que estar amb mi t'havia fet oblidar que estaves molt sola. I jo només t'hauria abraçat molt

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

fort i t'hauria dit que no marxaré del teu costat. Però no em vaig atrevir ni a abraçar-te ni a dir-te res.

I per això, aquesta carta.

Aquesta és la millor manera per dir-te que t'estimo, Maria. No sé d'on has sortit ni què m'has fet, però ja no vull més gairebés, no vull vides imaginades, no vull viure de puntetes. No em vull amagar més en el que hauria pogut passar. Només soc un home enamorat que et vol agafar la mà. Per viure les coses de cada dia. Fins al final. Fins que arribem a port.

I per això, aquesta carta.

Jaume

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Alça't

Pseudònim: Enganxalletres
El Masnou (Barcelona)

Estimada i vella amiga,

Sé del cert que tot el que escriuré ja t'ho he dit abans de viva veu mirant-te fixament els ulls, dolçament o morruda segons l'atzar dels vents, amb la veu entrebancada potser, o ferma sense convenciment, potser amb lleganyes de malsons matineres que s'impregnen als porus de la pell, o amb llàgrimes nocturnes pel desencís que llisquen galta avall.

El cas és que sé que t'ho he dit i també sé que m'has escoltat un munt de vegades, el cas és que sé que m'has sentit, m'has sentit endins, però no has sabut, o no has pogut encara, arrelar el meu missatge de paraules encoratjadores d'estimació, de les lletres sonores i honestes que ploren per tu, de mots que, vestits de bones intencions, pretenien ser el guerrer valerós que et desvetllés del teu món de fosc.

I m'agafo un pessic de dubte per pensar que potser he estat jo que no he sabut escollir les paraules adients, jo la que no he sabut expressar el meu condol pel que veig en tu, jo que he perdut potser l'esperança de convenciment, i aquestes lletres escrites et dibuixaran com t'estimo, com t'has d'estimar. Les cal·ligrafio amb tota la cura vestida de l'amor que em correspon, paraules que et faré llegir quan la frustració se't vulgui cruspí, quan la tovallola se't despengi de les mans descoratjada o quan la teva bellesa tremoli per un mal crit. Vocables que lluitaran dins els teus ulls de blau encès per aixecar-te l'esperit, per esperonar-te a la revolta, per suplicar-te que t'estimis tu per damunt de tot.

Obre les portes estimada i vella amiga, deixa que el vent de marinada t'esbulli els cabells de llibertat, escup les pors que t'aclaparen i estimba-les finestra enllà. Ets encara avui la nineta dels meus ulls, de sempre ho has estat; soc encara avui la nineta dels teus ulls, de sempre ho has manifestat. Obre'ls, doncs, i mira'm endins com jo ho faig, amb l'admiració del que som, del que hem compartit, amb el ferm convenciment que encara hi ets a temps, amb el desig d'estimar sense reserves, amb l'anhel d'assaborir l'ànima de qui t'estima. Obre els ulls.

Sempre hem estat una de sola, lligades des del bressol. De la mà hem pujat muntanyes escarpades sense camí, relliscoses i punyents, hem fet castells fins a esgotar la sorra de les platges, ens hem deixat anar per les rampes arriscades de l'aprenentatge, hem maridat llàgrimes i somriures, i tu eres la llum que ens il·luminava la descoberta. Vull tornar a tastar el caliu d'aquesta llum, i tu també vols paladejar el far que ens il·lumina.

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Llegeix i rellegeix i veuràs que no hi ha res escrit que no t'hagi dit abans. Pren el paper i omple els pulmons d'aire fresc, clou el ulls i creu en tu. El paper serà la teva espasa, el teu cop de puny sobre la taula, la força per dir prou. Fins aquí.

Estimada i vella amiga, perdo les hores de son esmolant el llapis que et parlarà, sota una pluja d'estels invisible que m'esquitxa el blanc del paper. T'estimo, t'estimo i no vull perdre qui ets. Aquests ulls de blau encès que em miren al mirall són els meus, són els teus. Fes-me l'ullet i digue'm que ho farem.

Enganxalletres

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Adeu amor meu

Marta Puntí Puigdomènech
Vic (Barcelona)

Així finalitzaré la carta i així la començo. Perquè dir-te "adeu" és el primer que et vull dir. Un comiat definitiu després de tant dolor. I tu em llegiràs. M'ho deus. Després de tot, mereixo que em llegeixis.

Tanco la porta amb clau i no la tornaré a obrir. T'ho prometo. M'ho prometo. No gastis energia fent soroll ni intentis forçar-la amb una altra clau. No et servirà. No et desesperis esgarrapant la fusta. No valdrà la pena, només aconseguiràs fer-te mal. No provis de persuadir-me amb cartes per sota la porta. No hi ha res que em pugui convèncer. La clau ja descansarà al fons del mar, rovellant-se fins a la fi dels temps, i ni jo mateixa podré trobar-la.

Abans de fer l'últim joc de canell, vull despullar-me amb cada frase, amb cada mot, amb cada senyal de puntuació. M'obro a tu i et dono la meva veritat, encara que potser la teva pell d'acer no podrà comprendre'm. Mentre escric m'adono que mai he sabut de quin material estaves feta. D'algun material dur, per descomptat, o, en qualsevol cas, impermeable.

Jo estic fet de vidre fi, saps? És fàcil veure-hi a través de la meva pell. Soc transparent i fràgil. Molt fràgil. Si em tiren a terra em trenco i si em donen un cop m'esquerdó, tot i que no em faig malbé amb facilitat si em cuiden o si em deixen en un lloc segur. Encara tinc el cos maltractat d'esquerdes visibles als ulls de tothom. M'advertien que m'allunyés de tu o em trencaria per sempre. Així i tot, vaig deixar que un nou desengany em fracturés l'ànima.

Em vaig enamorar com només ho faria algú malalt d'amor sense consciència. T'estimava, i tant que sí. I et desitjava encara més. Creia que tu també, i allò em feia sentir poderós, desitjable i més viu que mai.

Sempre pendent del telèfon. Atent a les dues ratlles blaves. Desolat per no obtenir resposta, o amb el cor desbocat quan reaccionaves amb un cor vermell a la meva publicació. Vas ser la titellaire del teu propi espectacle, i jo el teu ninot lligat de mans i peus disposat a deixar-me portar sense qüestionar-me els moviments. Ara t'has cansat de moure els fils, i m'has deixat vençut sobre el terra fred de l'escenari, sense espectadors pels quals continuar fingint que m'estimaves.

Amb mi era senzill. Aconseguies la meva atenció sense massa esforç. Aquell va ser el meu error: ser excessivament accessible. Fet que em feia vulnerable, fràgil, disponible i poc desitjable. Però, malgrat tot, t'agradava jugar i excitar-te en el procés d'una conquesta segura.

Jo, disposat i servil, m'emocionava fins al límit on el cor aguanta per no explotar. Llavors, sense cap sospita de gir de guió, m'obsequiaves amb el més mesquí dels tractes, transformant-me en un ésser del tot invisible. Havies gaudit de la seducció, però lluir-me

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

no era motiu d'orgull. Un blanc fàcil, massa ordinari. Massa comú. Massa normal. Ell, en canvi, era la imatge de la masculinitat, de la luxúria, d'allò més anhelós.

Ara se't veu satisfeta per haver aconseguit el gran home, caminant exitosa al seu costat. Estic segur que, com un trofeu, el mossegaries en públic, però fer-ho et deixaria en una posició massa ridícula. Et contens, i deixes que les altres dones t'envegin per ser teu i només teu, o això és el que et penses. La teva devoció il·lusòria t'ha posat un tel als ulls que no et deixa veure-hi amb claredat. Pel que sembla, has oblidat les excuses absurdes cada cop que arribava tard fent olor de perfum car. Has oblidat les vegades que una trucada el feia sortir de casa esperitat, al·legant una responsabilitat laboral imperiosa. Sembla que has oblidat tot el que no t'interessa recordar. També creia que m'havies oblidat a mi, fins avui.

Feia temps que ni tan sols obria l'aplicació. M'havia cansat de veure't al seu costat altiva i somrient, però ho he fet. He accedit al teu perfil, i l'última publicació m'ha remogut les entranyes.

És de fa pocs dies. Una foto en blanc i negre del *pub* on solíem anar tu i jo. Una cervesa de la meva marca preferida damunt la taula. A sota, el text: «Un bon record del passat». El missatge és per mi, ho sé. Em trobes a faltar? O és que ell t'ha decebut novament? Què em vols dir?

Intento mostrar-me impassible, però a mitjanit em desperto cridant el teu nom, i actuo altra vegada com un animal desesperat. Reaccio amb un cor vermell que de ben segur ja ha fet bronzir el teu telèfon mòbil, i potser t'ha fet somriure, sabent que ho havies tornat a aconseguir.

I, sense memòria ni raó, trenco la meva promesa. Busco desesperat la clau. Encara la guardo a la butxaca.

Mai l'havia llençat.

I et passo aquesta carta per sota la porta esperant una resposta que, malgrat que sé que no serà ni sincera ni eterna, m'il·lusiona saber que la llegiràs, i de sobte em convertiré en tot allò que sempre has desitjat.

Pico fort la teva porta amb els punys. Faig molt soroll. Semblo un boig malalt d'amor. Desesperat. Crido el teu nom esgarrapant la fusta fins a aixecar-me les ungles, ara plenes de sang. I m'adono que no m'obres, i que no ho faràs mai.

I, derrotat, torno a ser aquell fantasma. Condemnat a estimar-te i incapaç de dir-te «adeu». Sempre teu,

estimada Laura

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

Finalista
(categoria sènior)

Simplement a la mama

Sara Toledo Rodríguez
Castellnou de Bages (Barcelona))

A la mama,

Les raons per les quals t'estic agraïda transcendeixen la teva matriu, el part i els nou mesos de gestació. Com qui està convençut que demà sortirà el sol, jo sempre he sabut que passés el que passés a la meva vida sempre tindria l'amor de la meva mama.

Tot i que visquem contextos de vida diferents, som guiades per la mateixa descendència; això explica que tinguem els mateixos rissos als cabells i la mateixa poca paciència en pentinar-los. A diferència de moltes adolescents, jo no em vaig sentir mai avergonyida de la meva mare; lluny d'això, des que el meu cervell va generar les connexions sinàptiques suficients per crear un record, jo he volgut ser com tu, com la mama. Per això em poso la teva roba de quan tenies la meva edat i utilitzo el teu delineador d'ulls negre quan surto de festa.

Vaig heretar també el teu gust per la lectura i les ganes d'aprendre, i com que la teva mare no et va deixar estudiar, jo valoro amb reverència cada oportunitat que tinc de fer-ho. Tenir una carrera universitària, psicologia, no és només el meu somni complert, sinó també el teu.

Agraeixo, a més, que sabessis triar un bon pare per a les teves filles. Gràcies a la figura paterna que em vas donar, aspiro que els meus propis fills, algun dia, tinguin un pare tan noble com el meu. Sense saber-ho, vas crear les bases perquè jo pogués discernir entre un mal i un bon amor.

Quan era petita sempre em vesties amb pantalons de campana que jo odiava. En la meva ment de nena de sis anys, no entenia per què, del genoll cap avall, els pantalons s'eixamplaven tant com a les cuixes. Amb el temps, i com moltes altres vegades a la meva vida, vaig acabar adonant-me que tu tenies raó. Ara agraeixo que hi hagi fotos meves de petita vestida amb tant d'encert.

Rondant els meus setze anys, jo era tossuda com un càlcul matemàtic, passional com l'emoció que senten dos joves enamorats quan els seus genolls entren en contacte i espavilada com una dona en temps de caça de bruixes. M'aferrava amb tal fervor a la meva "hiperindependència" que vaig deixar de demanar-te ajuda. La situació va continuar així durant anys, distanciant-me de tu; fins que un noi em va trencar el cor i no vaig saber què fer amb tant, o què fer amb tan poc. Tu vas validar la hiperactivitat de la meva amígdala, desbocada com en tot adolescent, amplificant les meves emocions sense filtre ni mesura. I, quan la meva escorça prefrontal —encara immadura, incapaç

32è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2025

de prendre decisions amb claredat o domar els meus impulsos— no em podia sostenir, tu ho vas fer per mi.

Estàs tan profundament arrelada a la meva ànima i el meu cervell que conèixer-me a mi és, en essència, conèixer-te a tu. La dona que soc no es pot entendre sense la dona que ets tu, perquè ets la matriu del que vaig ser, del que soc i del que seré.

No m'agrada emplenar els meus escrits amb paraules pretensioses que adornen frases buides, infestades d'un mateix concepte simplista de caràcter circular. Per això i per l'autenticitat de què m'abandero, hauria d'esmentar també les nostres discussions. Entre el papa, la meva germana, tu i jo, és entre tu i jo on les espurnes semblen saltar amb més força. Sí, discutim sovint, però això és perquè m'has ensenyat a lluitar com tu, a alçar la meva veu amb la mateixa intensitat, a desafiar les paraules com si fossin armes. M'has infós tal força que, a cada confrontació, em trobo al teu costat, replicant les teves mateixes conviccions.

De vegades, les paraules no són suficients per agrair-te tot el que m'has donat: la força per qüestionar, per crear, per ser fidel a mi mateixa. Sempre seràs la meva base, la meva essència, la meva mare.

Amb amor, de la petita de la casa.